

information om slaktvikten krävs. Dessa uppgifter ansågs inte prioriterade av rådet eller parlamentet under de diskussioner som ledde fram till en överenskommelse om denna förordning.

- (¹) EGT L 117, 7.5.1997.
(²) EGT L 355, 5.12.1992.
(³) EGT L 204, 11.8.2000.
(⁴) EGT 121, 29.7.1964.

(2001/C 350 E/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1135/01

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(10 april 2001)

Ämne: Elchocksvapen

Har kommissionen kännedom om bevis för att elchocksvapen, till exempel elchocksbatonger, elchocks-sköldar, bedövningsvapen och laser används som tortyrinstrument i vissa länder?

Tänker kommissionen uppge vilka medlemsstater som för närvarande har infört restriktioner för försäljning, tillverkning och transport av sådana vapen?

Finns det för närvarande några EU-täckande restriktioner för elchocksvapen och, om inte, anser kommissionen sådana restriktioner vara önskvärda?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(18 juni 2001)

Den 9 april 2001 antog rådet riktlinjer för tredje land om EU:s politik mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (¹). De hänförde sig till det pågående arbetet med att införa kontroller på gemenskapsnivå för export av paramilitär utrustning som exempel på en åtgärd inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (GUSP), i syfte att arbeta på ett effektivt sätt för att förhindra tortyr och misshandel.

Kommissionen överväger för närvarande ett förslag i detta syfte. Den är medveten om anklagelserna om att elchocksutrustning (med högspänning), bland annat bälten och batonger, används som tortyrredskap i ett flertal länder, vilket till exempel omtalas i Amnesty Internationals rapport om att stoppa tortyrhandeln ("Stopping the Torture Trade"), som nyligen offentliggjordes.

På den inre marknaden är tillverkning av och handel med elchocksutrustning med högspänning avsedd för skydd mot eller kontroll av våldsamma personer inte underkastad särskilda föreskrifter på gemenskapsnivå. Rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen (²) ger emellertid en allmän ram för överlåtelser på den inre marknaden. Vad beträffar andra vapen än skjutvapen måste medlemsstaterna särskilt förbjuda att de införs i landet, om den nationella lagstiftningen i fråga möjliggör detta. Det faktum att direktiv 91/477/EEG inte är tillämpligt på förvärv eller ägande av vapen vad gäller försvaret, polisen, de offentliga myndigheterna, samlare eller organisationer som är engagerade i kulturella och historiska aspekter på vapen, och som är erkända som sådana av den medlemsstat inom vars territorium de verkar, tycks inte ha givit upphov till några speciella problem i medlemsstaterna.

Missbruket av elchockutrustning i tortyrsyfte är för övrigt ett brott enligt medlemsstaternas lagstiftning, eftersom förbudet mot tortyr finns med i ett flertal av FN:s och Europarådets konventioner.

Kommissionen har inte full kännedom om vilka restriktioner medlemsstaterna eventuellt tillämpar för närvarande i fråga om försäljning och tillverkning av elchocksutrustning inom landet samt export till eller import från tredje land. Sådana restriktioner måste emellertid vara i överensstämmelse med den relevanta gemenskapslagstiftningen. Importrestriktioner måste sålunda särskilt överensstämma med antingen rådets förordning (EG) nr 3285/1994 av den 22 december 1994 om gemensamma importregler⁽²⁾ eller rådets förordning (EG) nr 519/1994 av den 7 mars 1994 om gemenskapsregler för import från vissa tredje länder⁽⁴⁾. Exportrestriktioner måste särskilt överensstämma med rådets förordning (EG) nr 2603/1969 av den 20 december 1969 om upprättandet av gemensamma exportregler⁽³⁾.

⁽¹⁾ <http://ue.eu.int/newsroom/main.cfm?LANG=1>.

⁽²⁾ EGT L 256, 13.9.1991.

⁽³⁾ EGT L 349, 31.12.1994.

⁽⁴⁾ EGT L 67, 10.3.1994.

⁽⁵⁾ EGT L 324, 27.12.1969.

(2001/C 350 E/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1137/01

från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen

(10 april 2001)

Ämne: Europeisk sysselsättningspolitik

I och med de nyligen genomförda ändringarna i systemet för transferavgifter inom fotbollen fastställs att professionella fotbollsspelare nu har olika rättigheter beroende på vilken ålder de har och att fotbollsklubbarna skall få större kompensation för transfer av spelare upp till 23 år.

Hur kan ett system där anställda värderas med utgångspunkt från sin ålder vara förenligt med annan europeisk sysselsättningslagstiftning? Kommer detta att bli prejudicerande för andra sektorer på arbetsmarknaden?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(21 juni 2001)

Kommissionen erinrar först om att EG-domstolen erkände i Bosman-domen att syftet med att främja rekrytering och utbildning av unga spelare är berättigat och kan motivera ett hinder för den fria rörligheten.

Enligt de allmänna principer som framkom i resultatet av diskussionen mellan kommissionen och Internationella Fotbollförbundet (UEFA) om UEFA:s övergångsregler inom internationell fotboll om spelarna är under 23 år, bör ett ersättningsystem för utbildning införas för att främja och belöna klubbarnas utbildningsinsatser, särskilt i små klubbar.

Det belopp som utbetalas skall specifikt ersätta den utbildning som ges till unga spelare. Eftersom denna ersättning utbetalas i ett annat sammanhang, kan det inte anses vara diskriminerande.

Med beaktande av att detta system syftar till att uppfylla idrottens specifika behov, kan det inte överföras till andra områden.